

Chardonnay Sundays

Eerder verschenen van Maya W.F.

BOEKEN van BLOED

Bloedhonger

ZUSSEN Trilogie

Zussenleed
Zussenliefde
Zussenverdriet

mayawf.com

[mayawf.schrijfster](https://www.facebook.com/mayawf.schrijfster)

[mayawf.schrijfster](https://www.instagram.com/mayawf.schrijfster)

[maya_wf](https://twitter.com/maya_wf)

CHARDONNAY SUNDAYS

Vriendinnen voor het leven

Maya W.F.

UITGEVERIJ Lucky Canard

Chardonnay Sundays

Copyright © 2020 Lucky Canard

Auteur: Maya W.F.

Vormgeving: Jay Th.

Druk: Pumbo

Uitgever: Lucky Canard

Roman

ISBN 9789082855067

NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

LUCKYCANARD

*Wake
From your sleep
The drying of
Your tears
Today
We escape
We escape*

*Pack
And get dressed
Before your father hears us
Before
All hell
Breaks loose*

*Breathe
Keep breathing
Don't loose
Your nerve
Breathe
Keep breathing
I can't do this
Alone*

*Sing
Us a song
A song to keep
Us warm
There's
Such a chill
Such a chill*

*You can laugh
A spineless laugh
We hope your
Rules and wisdom choke you*

*Now
We are one
In everlasting peace*

*We hope that you choke
That you choke
We hope that you choke
That you choke
We hope
That you choke
That you choke*

HOOFDSTUK 1

ALS HET STOF WEER NEERDAALT

‘He he...’

De vrouw zat wijdbeens op de salontafel, de bebloede bijl tussen haar voeten. Ze keek om zich heen, hijgend, glimlachend en stak toen een sigaret tussen haar lippen. Langzaam blies ze de rook uit, keek rustig om zich heen en grinnikte. Toen ze de sigaret opnieuw naar haar lippen bracht zag ze een grote bloedspetter op haar hand, kleverig en uitgeveegd tot een vieze plakkende vlek. Langzaam draaide ze haar hoofd en keek rustig om zich heen, nog steeds grinnikend. De kamer was een vreselijke ravage. Het beeldscherm van de tv aan de wand was ingeslagen en er vonkte iets binnenin, het meubilair lag door de hele kamer en er dwarrelde nog wat vulling uit de kussentjes door de lucht. Op de grond lagen zwaar bebloede en uit elkaar gereten lichamen verspreid. De lichaamsdelen waren nauwelijks meer als menselijk te herkennen.

Ze neemt nog een trekje van haar sigaret, staat dan rustig op en wandelt naar keuken. ‘Er zal toch nog wel een flesje wit koud liggen?’ Ze spreekt de woorden nog steeds grinnikend uit.

‘Natuurlijk ligt er nog eentje koud!’ Besluit ze hardop. Het is tenslotte Chardonnay Sunday!

HOOFDSTUK 2

BRENDA

‘Ah kom op nou! Hoezo je hebt geen tijd?’ Brenda klemde haar telefoon tussen haar kin en schouder terwijl ze met de wasmand alle slaapkamers op de eerste verdieping doorliep. In elke kamer pakte ze wat schoon wasgoed, proppte het in een kledingkast op een plank of in een mandje om snel weer door te lopen naar de volgende kamer. Er kwam geen einde aan leek wel, maar met een man, 3 kinderen, een hond en 2 cavia’s bleef je bezig met poetsen, wassen, strijken en koken. En dan vergat ze voor het gemak nog even de goudvissen.

‘Bietje, je weet dat ik het echt heel gezellig vind maar ik red het gewoon niet, niet met die tenniscompetities, de hond die ziek is en de ouderavond van maandag.’

Ze sprak zo geduldig mogelijk tegen haar zus aan de andere kant van de telefoon maar die leek haar totaal niet te verstaan.

‘Brennie...’

Haar zus klonk weer helemaal zoals ze altijd had geklonken als ze zich niet liet vermurwen en gewoon dwars over haar heen denderde.

‘Wát Bie, ik heb geen tijd!’

‘Geen tijd?! Geen tijd? Maar Bietje, het is zóndag! Ónze zondag!’

De reactie van haar zus werd direct gevolgd door een luid 2-stemmig ‘Ónze Chardonnay Sunday!’

Ze zette de wasmand op de grond en greep lachend de telefoon met haar rechterhand vast. ‘Jaja meiden, jullie hebben ook wel gelijk eigenlijk.’

‘Eigenlijk wel? Echt helemaal he, het is het enige moment dat we hebben en ok, de mannen hebben ook recht op hun quality time en de kinderen en het huishouden en het werk, dat begrijpen we allemaal van elkaar. Maar als we onze vaste Chardonnay Sunday al niet meer kunnen volhouden dan is echt het hek van de dam.’

‘Ja Bie, je hebt gelijk. Ok, jullie hebben allemaal gelijk!’ Ze lachte nu hardop en hoorde aan de andere kant van de telefoon het gelach op de achtergrond.

‘Dus we zien je overmorgen gewoon?’

‘Ja ik ben er, zet de wijn maar vast koud.’

‘Ok, top, tot zondag lief zusje!’

‘Ja ok, dá-ag.’

Brenda verbrak de verbinding. Typisch Bianca, bijna 3 jaar jonger en haar toch altijd aanspreken met zusje. Nouja, ze wist dat het liefkozend bedoeld was, ze waren gek op elkaar en de beste zussen ooit.

Ze had in het gelach Claire en Tamara herkend. Haar zus had haar al meteen verteld dat ze was wezen winkelen met Claire en daarna even langs Tamara waren gereden om een tapa’s schotel bij haar in de koelkast te zetten voor overmorgen.

Overmorgen. Zondag. Chardonnay zondag.

Hoe lang deden ze dit al? Ze rekende even heel vlug. Ze hadden elkaar op de middelbare school ontmoet en waren bijna direct een vaste club van 4 geworden. Zij en haar zus, Tamara die uit een nogal obscuur gezin kwam en Claire, die met haar hete aardappel in haar keel geen

groter contrast kon vormen. Toch had het gewerkt, toen en nu nog steeds. In de jaren daarna waren ze allemaal totaal verschillende kanten uitgegaan maar op zondag bleven ze bij elkaar komen.

In de eerste jaren met grote mokken warme chocolademelk bij de ouders van Bianca en Brenda, of met een of ander linksdraaiend hip super food drankje van het moment bij de moeder van Claire. Nooit bij Tamara, daar kwamen ze zo min mogelijk bij elkaar.

In de loop der jaren veranderde de chocolademelk, via bessenlikeur naar wodka jus en daarvandaan naar witte wijn en steeds vaker een lekkere koele Chardonnay.

De drankjes veranderden, de vriendjes veranderden en ook de woonkamers en de verschillende woonplaatsen veranderden.

Wat bleef was de zondag. En de Chardonnay.

Brenda snoof even. Het moest toch al gauw zo'n 25, 30 jaar zijn nu, die zondagmiddag van hun vriendinnenclubje.

Lang in ieder geval. Haar man Tom maakte er vaak genoeg grapjes over al vond hij het ook geregeld heel gezellig om mee te gaan. Dat was dan ook het leuke aan dit clubje, de vaste kern waren natuurlijk de vriendinnen maar ook de mannen leken het prima met elkaar te vinden, al kwamen ze lang niet elke zondag mee.

Maar goed ook, want ze vond het eigenlijk wel zo gezellig zonder. Gewoon lekker meiden onderling, zoals vroeger, lekker op de grond hangen met een vol glas wijn, met elkaar herinneringen ophalen of gewoon vertellen hoe het ervoor stond.

Ze hadden in de afgelopen jaren alles met elkaar gedeeld. Gehuild, gelachen, geschreeuwd, gezongen en zelfs schietgebedjes voor elkaar gedaan.

Ze waren er voor elkaar, zoals alleen vriendinnen dat kunnen, op elk mooi, moeilijk, zwaar, verdrietig en gelukkig moment in hun leven. Samen stonden ze sterk en konden ze alles het hoofd bieden.

Brenda voelde zich warm worden bij de gedachte aan hun jarenlange vriendschap. Hoe diep konden die gevoelens toch gaan die vrouwen voor elkaar voelen. Met haar zus voelde ze weliswaar een innige verbondenheid maar toch was de band die ze met hun vieren hadden misschien nog wel diepgaander, juist omdat ze allemaal zo verschillend waren.

Het was het soort vriendschap waarvan buitenstaanders hadden gezegd dat het nooit lang zou duren maar ze hadden ze mooi het nakijken gegeven.

Nu, zo'n 30 jaar na die eerste kennismaking waren ze nog steeds samen en bereid om voor elkaar door het vuur te gaan.